

»Tyylikästä ja herkeämätöntä jännitystä.»

PASCAL ENGMAN, kirjailija

FRIDA
SKYBÄCK
VARJOSUSI

WSOY

Suomentanut Jonja Rajala

Frida Skybäck

VARJOSUSI

SUOMENTANUT JONJA RAJALA

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Suomentaja kiittää WSOY:n kirjallisuussäätiötä saamastaan tuesta.

Ensimmäinen painos

Ruotsinkielinen alkuteos

Skuggvarg

© Copyright © Frida Skybäck 2024

Published by agreement with Paloma Agency.

SUOMENKIELINEN LAITOS © JONJA RAJALA JA WSOY 2026

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ

LÖNNROTINKATU 18 A, 00120 HELSINKI

ISBN 978-951-0-51991-2

PAINETTU EU:SSA

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut: tuotevastuu@wsoy.fi

Ad utrumque paratus – valmiina kumpaankin.

Lundin yliopiston motto

PROLOGI

NAINEN KATSELI TOKKURASSA ympärilleen. Ajatukset olivat puuroa. Hän ei tiennyt missä oli, ja kun muistikuvista yritti saada otetta, ne karkasivat ulottumattomiin.

Tila oli pilkkopimeä, mutta hän oli erottavinaan huonekalujen ääri viivoja. Nurkassa oli vaatekaappi ja ihan hänen vieressään yöpöytä. Ja alusta tuntui pehmeältä. Hän tajusi makaavansa sängyllä.

Hän nielaisi hämillään ja yritti kaikin voimin muistaa, mutta mieleen palautui vain tenttisaliksi: lyijykynien rapina, satojen yhteen pakkautuneiden hikisten opiskelijoiden ummehtunut haju, säännöllisin väliajoin käyntiin hurahuttavan ilmastointilaitteen humina. Ja tentin jälkeinen tunne, helpotus siitä, että kuulustelu oli ohi. Salin ulkopuolella odottaneen hymyilevät kasvot, kun tämä kertoi hänelle iloisen juhlista.

Tuon kaiken oli kai ollut pakko tapahtua aiemmin tänään.

Yhtäkkiä päässä alkoi sykkiä kipu ja ällötys nousi nieluun. Hän tajusi, että oli varmasti juonut liikaa ja että nyt kannattaisi pysytellä paikallaan. Hän ei todellakaan halunnut oksentaa päälleen tai jonkun vieraan lakanoihin. Oli silti outoa, ettei hän muistanut enempää. Ei hän yleensä ikinä sellaisessa humalassa ollut.

Vatsassa möyrähti, ja poltteleva röyhtäys nousi rinnan kautta suuhun. Hän yritti vaistomaisesti kierähtää kyljelleen, mutta liike jäi puolitiehen. Jokin painoi ranteita.

Hän sylki ja pärski. Poskelle valui sappinestettä, kun hän yritti uudestaan liikkua. Hän kiskoi ja riuhtoi muttei saanut käsiä vapaaksi ja huomasi nyt, että jalatkin oli sidottu.

Pilailiko joku opiskelukaveri hänen kustannuksellaan? Eipä oikein jaksanut naurattaa.

»Huhuu?» hän huusi pakokauhunsekaisella äänellä.
»Voiko joku auttaa? En pääse irti!»

Kukaan ei vastannut.

Sumeaan mieleen nousi lisää muistikuvia. Hän näki juhlatilan ja nauravat ihmiset, tunsu musiikin värähtelyn ja juoman kädessään. Mutta vaikka hän kuinka pinnisteli, hän ei kyennyt muistamaan että olisi lähtenyt bileistä.

Sydän löi ylimääräisen lyönnin.

Hänen täytyi siis olla edelleen samassa rakennuksessa.

Hän yritti uudemman kerran rimpuilla irti ja tunnusteli sormillaan kangasta, jolla ranteet oli sidottu. Vasemmalla kädellä oli oikeaa enemmän liikkumatilaa, ja hän kääntyili ja vääntyili, jotta kangas antaisi periksi. Hän yritti kaikin voimin, mutta pyristely ei auttanut.

Sitten hän kuuli jotain. Ovi narahti auki. Huoneeseen ei tihkunut valon häivääkään, mutta hän aisti toisen ihmisen läsnäolon.

»Ole kiltti», hän pyysi. »Päästä minut pois. Haluan kotiin.»

Tuli hiljaista. Hän kuuli vain oman hengityksensä ja ehti jo ajatella että oli saattanut kuvitella äskeisen. Ehkä hän oli vieläkin yksin. Mutta sitten kuului rykäisy.

»Ei mitään hätää», miehen ääni kuiskasi. »Pysy vain aloilasi, niin pääset pian lähtemään.»

Ääni oli olosuhteista huolimatta hillitty ja kylmä. Tässä ei ollut kysymys erehdyksestä tai liian pitkälle menneestä pilasta.

Kuolemanpelko pyyhkäisi aaltona hänen lävitseen ja sai hartiat tärisemään. Hän alkoi kirkua, huusi niin kovaa kuin

kurkusta lähti. Jos hän oli edelleen juhlassa, jonkun olisi pakko kuulla hänet.

Hän potki ja karjui kaikin voimin, mutta mitään ei tapahtunut.

Miksei kukaan tullut apuun?

Lopulta hän ei enää jaksanut vaan vaihtoi taktiikkaa. Hän lakkasi liikkumasta ja yritti erottaa huoneessa olijan ääriiviivat. Jos hän saisi mieheen kontaktin, tämän voisi ehkä suostutella päästämään hänet vapaaksi. Mutta hän ei nähnyt vielääkään mitään eikä edes tiennyt, kummalla puolella sänkyä mies oli.

»Avaat solmut, niin en tee sinusta rikosilmoitusta», hän sanoi vakaalla äänellä sydämen pamppailusta piittaamatta ja yritti samalla keinotella vasenta kättään vapaaksi.

Kun vastausta ei kuulunut, huoli kasvoi entisestään. Hän erotti sivusilmällä liikettä, ja samassa mies oli hänen lähellään. Hän tunsi hengityksen ihollaan, aisti inhottavan makean hajun.

Hän täräsi ja sävähti, kun miehen käsi kosketti hänen reittään.

Väristen hän puristi silmät kiinni ja vaikeroi.

»Ole kiltti», hän aneli. »Teen mitä tahansa, jos päästät minut pois.»

Mies ei vastannut.

1

Maanantai 25. toukokuuta

VAIKKA KELLO OLI vasta kymmenen, aurinko mollotti jo korkealla. Se paahtoi ikkunasta armoa antamatta ja muutti kokoushuoneen saunaksi.

Fredrika Storm nyppi paitaansa, jotta se ei liimautuisi ihoon, ja katsoi Kent Holmströmiä, joka yritti kuumeisesti saada metallisäleet sulkeutumaan samaan suuntaan. Niiden joukossa oli kuitenkin rikkinäisiä yksilöitä, ja vaikka pomo kuinka yritti, hänen ei onnistunut varjella alaisiaan auringolta. Lopulta Kent luovutti ja rojahti istumaan pöydän päähän.

»Kysynkö, voidaanko sälekaihtimet vaihtaa?» Helmi Mäkinen sanoi ja leyhytteli paperinivaskaa kasvojensa edessä.

»Olen pyytänyt vaikka kuinka monta vuotta, että saisimme uudet», Kent puuskahti. »Ei tule tapahtumaan. Mutta pitäisi niiden yksi pirun tuuletin saada järjestettyä, jollei tämä käristyskupoli ala pian väistyä», hän jupisi ja siirsi tuoliaan varjoon. »Okei, käydään tilanne nopeasti läpi jotta päästään pois täältä. Dragan», Kent komensi.

Dragan Popovic, ryhmän ainoa jäsen, joka ei tuntunut olevan millänsäkään kaupungin viime päivinä vallanneesta helleallost, ryhdistäytyi tuolillaan.

»Lundiin saapuu reilun kahden viikon päästä vierailulle kiinalainen delegaatio, ja Kent on pyytänyt minua

osallistumaan turvatoimien suunnitteluun. Saatan tarvita joitain teistä avuksi, järjestelyistä riippuen.»

»Mihin vierailu liittyy?» Fredrika kysyi.

»Sikäläinen yritys haluaa ostaa BubbleBuyn.»

»BubbleBuyn?» Bengt Blixten Runge toisti kummeksuen, ja Fredrika näki, miten Henry Calmentin kasvot kirkastuivat, kun kollega pääsi selittämään.

»BubbleBuy on sovellus, jonka Martin Zenberg ja Richard Paulsson kehittivät opiskellessaan Lundin teknillisessä yliopistossa. Äpin tarkoitus on auttaa ihmisiä suunnittelemaan ostoksiaan, ja se on käsittääkseni ollut jymymenestys.»

Dragan nyökkäsi vahvistukseksi.

»Sovelluksella on Euroopassa yli kaksikymmentä miljoonaa käyttäjää, ja nyt kiinalainen yritys haluaa ostaa sen.»

»Okei», Fredrika sanoi epäröiden. »Mihin ylimääräisiä turvatoimia tarvitaan?»

»Käyttäjät jakavat sovellukselle henkilökohtaisia tietojaan, eikä kaikkien mielestä ole hyvä juttu, että Kiina saa tietoihin pääsyn», Dragan selitti. »Tunnelma on siis ilmeisesti ollut paikoitellen kireä, ja BubbleBuy on saanut osakseen aika paljon kritiikkiä. Uhkaksiakin on tullut.»

Kent selvitteli kurkkuaan.

»Dragan, sinä toimit yhteyshenkilönä kentän suuntaan ja selvität, millaista apua meiltä kaivataan.»

Dragan nyökkäsi, ja Kent avasi kansion, joka oli hänen edessään pöydällä.

»Sitten toinen meille annettu juttu. Viikonloppuna kadonneeksi ilmoitettu opiskelija», Kent sanoi ja löi pöytään nuoren naisen kuvan. »Isabelle Karlsson, kaksikymmentäviisi vuotta. Asuu Delphin opiskelija-alueella ja opiskelee sosiologian laitoksella. Isabellea odotettiin lauantaina hänen äitinsä Karnan luo, mutta hän ei koskaan ilmaantunut paikalle. Kun Isabelle ei vastannut puhelimeen, Karna meni käymään hänen opiskelija-asunnossaan, mutta tytär ei ollut siellä.»

Fredrika veti kuvan lähemmäs ja tarkasteli puiston penkillä istuvaa nuorta naista. Sieviä kasvoja kehystivät tummat hiukset, ja Isabelle Karlsson hymyili kameralle arvoituksellisesti.

Katoamisista tuli Fredrikalle aina kelju olo. Etenkin jos kadonnut oli nuori nainen. Vaikka valtaosa kadonneista löytyikin hyvissä voimissa, Fredrikalla oli valitettavasti kokemusta myös päinvastaisesta.

»Milloin äiti on kuullut hänestä viimeksi?»

»Perjantai-iltapäivänä.»

Kadulta kantautuva jylinä keskeytti Kentin. Ohi rymisteli luultavasti raskarakenteinen kuorma-auto, mutta kenenkään ei tehnyt mieli avata kaihtimia ja vilkaista, mitä ulkona tapahtui, joten he tyytyivät odottamaan, että meteli laantui.

»Onko Isabellella päihdehistoriaa tai mielenterveysongelmia?» Fredrika jatkoi.

»Ei meidän tietääksemme», Kent sanoi. »Mutta alustava pöytäkirja on suppeahko, joten tarvitsemme lisää tietoa.»

»Todennäköisesti hän on jonkun kaverinsa luona», Henry huomautti väliin.

»Niinpä.» Kent nyökkäsi. »Useimmiten näiden tapausten taustalta löytyy väärinkäsitys tai yksinkertaisesti halu olla rauhassa. Saatte siitä huolimatta lähteä Fredrikan kanssa jututtamaan äitiä, jotta saamme lisää tietoa ja pystymme arvioimaan riskit asiallisesti.»

2

KUN FREDRIKA AVASI auton oven Nilstorpin kaupungin-
osassa sijaitsevan talon edustalla, kuumuus leyhähti vastaan.
Hän laski katseen farkkuihinsa ja katui aamuista asuvalin-
taansa mutta tiesi toisaalta, että vaihtoehdot olivat olleet
vähissä. Rikostutkijana hän ei joutunut käyttämään univor-
mua, mutta ei asemalle silti voinut pöllähtää hameessa tai
kukkamekossa, eivätkä ohuet pellavahousut tai sortsitkaan
herättäneet poliisin yllä luottamusta. Päälle oli siis pantava
joko farkut tai suorat housut, eikä Fredrika ollut vielä päässyt
selville siitä, kummat palvelivat helteessä säällisemmin.

Hän nosti katseensa taloon. Sen kunnossapitoa oli sel-
västi jossain määrin laiminlyöty. Kattotiilet kasvoivat sam-
malta ja jäkälää, pieni autotalli näytti kaipaavan kipeästi
uutta maalia, ja talon seinien rappaus oli paikka paikoin
irtoillut.

Fredrika ja Henry astuivat rehevään puutarhaan, joka oli
jo melkein kasvanut umpeen, vaikka oli vasta toukokuu. Piha
oli täpötäynnä tavaraa: multasäkkejä, ruosteinen ruohon-
leikkuri ja sinne tänne siroteltuja lavakauluksia. Kahden
pienen vajan seinustoilla oli säleikköjä, joita pitkin kiipeili
viheriöiviä kasveja. Nurmikolla lojui huiskin haiskin leluja
ja puutarhatyökaluja, ja huteran aidan tuntumassa kuljeskeli
viisi ruskeankirjavaa kanaa maata nokkien.

Terassin ovesta astui ulos nainen huivi vaaleissa hiuksis-
saan ja pellavapäinen poika sylissään. Poika näytti vähän liian

isolta kanniskeltavaksi, ehkä neljän, viiden vanhalta. Nainen liikkui siitä huolimatta sulavasti.

Fredrika yritti arvioida naisen ikää. Hän oli pukeutunut lyhyisiin paikattuihin farkkusortseihin ja lihaksikkaat käsi-varret paljastavaan t-paitaan. Kasvot olivat somat ja suu leveä kuten Isabellellakin, mutta olemus oli myös jollain tapaa karaistunut. Silmien ympäriltä kohti poskiluita lähtevät juonteet loivat väsyneen vaikutelman, joka oli ristiriidassa nukkemaisten piirteiden kanssa. Jos nainen oli Isabellen äiti, hänen oli täytynyt saada tyttärensä verrattain nuorena.

»Karna?» Fredrika kysyi ja odotti, että nainen nyökkäisi, ennen kuin esitteli itsensä ja Henryn.

Karna nosti lasta ylemmäs sylissään.

»Löysittekö te hänet?» hän kysyi yhteen hengenvetoon.

Henry viittasi puun varjossa olevien rapistuneiden pihakalusteiden suuntaan. »Istutaanko alas?»

Karnan ilme terävöityi kertaheitolla.

»Sanokaa vain, mitä tiedätte. Onko tyttäreni löytynyt?»

Henry avasi suunsa uudelleen ja oli vastaamaisillaan, mutta Fredrika ennätti edelle.

»Ei vielä. Olemme täällä koska tarvitsemme lisää tietoa.»

»Jonka perusteella arvioitte, kannattaako häntä etsiä», Karna tuhahti. »Isabelle on ollut kadoksissa perjantaista asti, ettekä te ole vielä edes aloittaneet.»

»Asia on vireillä», Fredrika sanoi vaikka tiesi Karnan olevan oikeassa. Ihmisiä katosi joka vuosi niin paljon, ettei poliisi voinut mitenkään etsiä kaikkia aktiivisesti, ja sen vuoksi oli aina arvioitava, kuinka suuressa vaarassa kadonnut oli. Etusijalle pantiin vakavasti sairaat, vanhukset ja alaikäiset.

Mitenkään poikkeuksellista sen sijaan ei ollut, ettei vanhempi ollut kuullut pariin päivään kaksikymmentäviisivuotiaasta lapsestaan, joka ei kärsinyt mielenterveysongelmista tai ollut muuten haavoittuvassa asemassa, eikä tällaista tapausta laskettu riskialttiiksi katoamiseksi.

Karna mulkoili heitä.

»Mitä väliä sillä on, jos ette kuitenkaan etsi?» hän sanoi tiukalla äänellä. »Minä etsin häntä naapureiden kanssa koko yön. Olemme käyneet autolla läpi kaikki paikat, joissa Isabelle yleensä viettää aikaa, mutta häntä ei löydy mistään.»

»Milloin kuulit tyttärestäsi viimeksi?» Henry kysyi. Tieto oli jo pöytäkirjassa, mutta he tiesivät kokemuksesta, että tällaiset yksityiskohdat kannatti aina tarkistaa. Alkuperäinen kertomus saattoi muuttua, kun omaiset olivat saaneet mientintäaikaa. Toisinaan kävi niinkin, että esiin nousi etsimistä helpottavia seikkoja.

Karna katsoi poikaansa.

»Käyn viemässä hänet sisälle isosiskonsa luo.»

Karna lähti mutta palasi pian takaisin. Hänellä oli mukanaan kehystetty valokuva, jonka hän ojensi Fredrikalle. Se esitti Isabelle Karlssonia rennommissa merkeissä kuin aiempi kuva. Isabelle istui sohvalla t-paita ja sortsit yllään, mutta katse oli tässäkin kuvassa intensiivinen. Sylissään Isabellella oli heidän juuri tapaamansa poika ja tyttö, jonka Fredrika arveli olevan heidän siskonsa.

»Ottakaa tämä», Karna sanoi, »niin ette unohda, että etsitte oikeaa ihmistä, jota moni rakastaa ja kaipaa.»

Fredrika otti kuvan vastaan. Hän ymmärsi Karna. Omaisille poliisin kanssa asioiminen näyttäytyi usein joustamattomana ja byrokraattisena.

»Milloin olette olleet viimeksi yhteydessä?»

»Perjantaina iltapäivästä», Karna vastasi. »Lähetin Isabellelle Whatsappissa viestin ja kysyin, miten tentti oli mennyt, ja hän vastasi, että hyvin. Kerroin tämän jo poliisille, jonka kanssa puhuin lauantaina.»

»Ja sitten sovitte, että Isabelle tulisi lauantaina tänne syömään?»

Karna siveli paljaita käsivarsiaan.

»Niin. Hän käy täällä välillä viikonloppuisin tapaamassa sisaruksiaan ja auttamassa minua.» Hän kohotti leukaansa ja naulitsi katseensa Fredrikaan. »Radiohiljaisuus ei ole hänen tapaistaan. Isabelle on aina ollut skarppi. Jos hän sanoo tulevansa käymään, hän myös tulee. Kun häntä ei kuulunut lounaalle, soitin hänelle, mutta puhelu ei mennyt läpi. Silloin lähdin käymään autolla hänen asunnolleen. Ajattelin, että hän on saattanut sairastua ja olla lepäämässä eikä ehkä ollut huomannut, että puhelimesta oli loppunut akku. Hän ei kuitenkaan ollut kotona.»

»Okei.» Fredrika nyökkäsi. »Kävit siis tarkistamassa hänen opiskelija-asuntonsa?»

»Niinhän minä juuri sanoin.»

»Oliko asunnossa mitään, mikä olisi kiinnittänyt huomiosi? Jotain, mikä pisti silmään tai vaikutti oudolta?»

Karna työnsi käden shortsien taskuun ja veti esiin avainnippun. »Ei ollut. Voitte käydä katsomassa itse, jos haluatte», hän sanoi, irrotti nipusta avaimen ja ojensi sen Fredrikalle.

»Eikö tällaista ole sattunut aiemmin? Isabelle ei ole koskaan lähtenyt jonnekin ja unohtanut ilmoittaa tai kadottanut puhelinta?» Henry kysyi.

»Ei ikinä.»

»Tiedätkö, oliko hän tekemässä perjantai-iltana jotain erityistä?»

Karna pudisti päätään ja painoi katseensa maahan.

»Onko hänellä kumppania?» Fredrika kysyi.

»Poikaystäväkö? Ei», Karna sanoi.

»Tietojemme mukaan hän opiskelee yliopistossa. Sosiaaliantropologiaa», Fredrika luki muistiinpanoistaan.

»Joo, toista lukukautta kandiohjelmassa.»

»Viettäkö hän aikaa opiskelukavereidensa kanssa, tai onko hänellä muita ystäviä, joita hän tapaa usein tai joille hän voisi uskoutua?»

Karna näytti mietteliäältä.

»Minun tietääkseni Isabelle ei pidä yhteyttä lapsuudenystäviinsä, mutta hän tekee usein koulujuttuja yhden opiskelukaverinsa kanssa. Olen harmillisen huono muistamaan nimiä», hän pahoitteli ja painoi kaksi sormeaa otsalleen niin kuin saisi sillä tavalla aivonystyränsä toimimaan. »Olisiko alkanut D:llä?» Karna irvisti ja huokaisi. »Isabelle on joka tapauksessa melko introvertti. Hän pysyttelee enimmäkseen omissa oloissaan, viihtyy kotona, piirtää ja kuuntelee musiikkia.»

»Eikä hänellä ole harrastuksia, jotka voisivat selittää, miksei häneen saa yhteyttä?»

»Niin kuin mitä harrastuksia?»

»Vaikka metsässä vaeltaminen tai kalastaminen.»

Karna puhalsi teatraalisesti keuhkonsa tyhjiksi.

»Olen jo vastannut tuohon. Ei, hän ei ole telttaretkellä, eikä hänellä ole ulkomailla tai kauempana kotimaassa ystäviä tai sukulaisia, joiden luo hän olisi voinut lähteä.»

Henry siristi silmiään auringossa kärsivän näköisenä.

»Onko Isabelle ollut koskaan taloudellisissa vaikeuksissa?»

»Ei minun tietääkseni. Hän nostaa opintolainaa.»

»Tekeekö hän osa-aikatöitä?»

Karna pudisti päätään.

»Isabelle on tottunut pärjäämään äärimmäisen vähällä. Hän on matkustellut viime vuosina paljon, etenkin Aasiassa, ja eläntänyt itseään milloin mitenkin», Karna sanoi, ja hänen silmänsä alkoivat kiiltää. »Kuvittelin, ettei hän palaisi kotiin enää ollenkaan, ja ilahduin kovasti, kun hän päättikin ruveta opiskelemaan. Isabelle on aina ollut levoton, mutta hänellä on hyvä sydän ja hän todella välittää muista ihmisistä. Kun hän teki vapaaehtoistyötä lastenkodissa Jakartassa, hän jäi sinne kokonaiseksi vuodeksi, koska ei ollut pystyvä jättämään lapsia, ja opetteli sekä indonesiaa että mandariinikiinaa, jotta ymmärtäisi heitä paremmin. Valmistuttuaan hän haluaa tehdä humanitaarista työtä.»

Karna hiljeni ja horjahti, niin kuin ajatus Isabellen tulevaisuudesta olisi järkyttänyt hänen tasapainoaan.

Fredrika vaihtoi katseita Henryn kanssa. Seuraava kysymys olisi arkaluonteinen, mutta hänellä ei ollut vaihtoehtoja.

»Miten Isabelle on voinut viime aikoina?»

Karna katsoi häntä ymmärtämättä kysymystä.

»Miten niin voinut?»

»Onko hän ollut masentunut, onko hänellä ollut päihdeongelmia tai muita vastoinikäymisiä?» Fredrika kysyi varovasti.

»Kai minä nyt olisin sellaisista kertonut», Karna tiuskaisi ja pani kädet puuskaan rinnalle. »Isabellen katoamiselle ei ole mitään järkevää selitystä. Hän ei ikinä satuttaisi minua ja sisaruksiaan tietten tahtoen.»

»Eikä hän ole vaikuttanut surulliselta tai sanonut, että pelkäisi jotain tai kokisi olonsa jollain tapaa uhatuksi?» Henry lisäsi.

Yksi kanoista päästi nokastaan kovaäänisen kotkotuksen, mikä sai muun parven rynnistämään nurmikon poikki.

Karna näytti kokoavan itseään ja kääntyi sitten Henryn puoleen. Hänen silmistään huokui epätoivo.

»Ei, minähän sanoin. Sen takia olen niin huolissani. Tyttärelleni on varmasti sattunut jotain.»

3

FREDRIKA KATSELI IHMEISSÄÄN ympärilleen vanhalla sairaala-alueella, joka oli tätä nykyä osa yliopistoa. Tunnelma oli omanlaisensa, tuntui melkein kuin olisi ollut jossain toisessa maailmassa.

He kävelivät aiemmin keuhkoparantolana toimineen sosiologian laitoksen suuntaan. Paradisvägenin pohjoispuolella kohoava komea talo koostui kahdesta toisissaan kiinni olevasta osasta, vanhempi oli kellanharmaata tiiltä ja uudempi punaista. Julkisivu oli osittain raatihuonevilliviinin peitossa. Tällä hetkellä kasvi oli kirkkaanvihreä, mutta syksyllä sen väri muuttui oranssinpunaiseksi, ja kampus johdatteli ajatukset Oxfordin ja Cambridgen kaltaisiin vanhoihin englantilaisiin yliopistoihin.

Rakennus oli täynnä opiskelijoita, kuten odottaa sopi. Suurin osa näytti parikymppisiltä, ja monen olemuksessa oli yhä havaittavissa jälkiä teini-ästä: rusottavia poskia, kampaamattomia hiuskuontaloita ja tarkoituksellisen huolettomia vaatevalintoja. Toiset yrittivät parhaansa mukaan näyttää aikuisilta. He kulkivat käytävillä selkä suorana ja katse vakavana, syli täynnä kirjoja.

Ikkunalla istui muistiinpanoja ahkerasti kirjoittava poika, jolla oli vanhanaikaiset silmälasit ja ylös asti napitettu kauluspaita, ja toinen nuorukainen luki hänelle ääneen vihreäkantisesta kirjasta.

Fredrikan mielestä kaikki näyttivät kiireisiltä. Opiskelijat olivat uppoutuneet elintärkeisiin keskusteluihin tai olivat

matkalla jonnekin, kirjastoon tai ryhmätyötilaan opiskelemaan yhdessä. He liikkuvat kohti elämää, joka odotti yliopiston paksujen seinien tuolla puolen.

»Minä tykkään tästä paikasta», Henry ilmoitti.

»Mistä sinä tarkalleen tykkäät?» Fredrika kysyi ja katsoi banaaninkuorien ja tyhjen energijuomatölkkien täyttämää roskista, ja samaan aikaan heidän ohitsean tungeksi tyttöporukka painavat reput selässään. »Hien ja nuuskan hajusta vai kovasta metelistä?»

»Energiasta», Henry vastasi hymyillen. »Ja odotuksen tunnusta. Olen itsekin käynyt täällä muutaman kurssin, ja se oli ihanaa.»

»Ihanaa? Oikeasti?»

»On mukava tunne, kun tulevaisuus on edessä. Kun on niin nuori, että luennoilla kuultu todella avartaa omaa maailmankuvaa. Kun saa kehittyä siinä, mikä kiinnostaa kaikkein eniten, ja muodostaa itse uusia ajatuksia. Eikö sinusta tuntunut samalta, kun opiskelit?»

Fredrika pudisti päätään. Hän ei kyennyt muistamaan, että olisi koskaan ollut riemuissaan uuden oppimisesta. Ei ainakaan Henryn kuvaamalla tavalla. Fredrikalle poliisikoulu oli ollut väline tavoitteen saavuttamiseen, eikä hän ollut nauttinut luennoilla istumisesta, kurssikirjallisuuden lukemisesta tai tenttien tekemisestä.

»Minne meillä on matka?» hän kysyi.

Henry laski katseen puhelimeensa, jossa hänellä oli Isabelle Karlssonin lukujärjestys, ja nyökkäsi raollaan olevalle ovelle.

Fredrika yllättyi oviaukosta sisään kurkistaessaan. Hän oli jostain syystä kuvitellut, että perinteikkään yliopiston tilat olisivat näyttäneet erilaisilta kuin luokkahuoneet jokaisessa opinahjossa, jossa hän oli ikinä vieraillut, mutta eivätpä näyttäneet. Salissa oli viidessä rivissä vaaleita vaneripenkkejä, puhujapöytä muistuttava pöytä ja valkotaulu. Edessä seisoi

kuusikymppinen mies, jolla oli kotikutoinen värikäs kuviolinen liivi, harmaa paksu tukka ja korkealle otsalle nostetut lukulasit. Miehellä oli juttu kesken, mutta hän keskeytti puheensa heti heidät huomattessaan.

»Voinko auttaa?»

Henry esitteli heidän asiansa matalalla äänellä, ja Fredrika kohtasi noin kolmenkymmenen hiljaa odottavan opiskelijan katseet.

Mies ojensi kätensä ja tervehti heitä.

»Peder Sturfeldt. Olen laitoksen tutkija ja vastaan tästä kurssista.»

»Onko Isabelle Karlsson ollut täällä tänään?» Henry kysyi.

»Ei ainakaan minun luennoillani.»

»Milloin näit hänet viimeksi?»

Peder Sturfeldt noukki liivinsä rintataskusta pienen kalenterin, laski silmälasit nenälleen ja lehteili sivuja keskittyneesti.

»Hän oli täällä torstai-iltapäivänä. Ja teki tentin perjantaina kello kahdentoista ja neljän välillä Matteannexetissa Sölvegatanilla. En ollut itse paikalla», Peder lisäsi. »Mutta hänet on merkitty läsnäolleeeksi.»

»Sopiiko jos esitämme opiskelijoille muutaman kysymyksen?» Fredrika tiedusteli.

Peder nyökkäsi, ja Fredrika kääntyi tarkkaavaisen joukon puoleen.

»Olemme poliisista ja tavoittelemme erästä kurssikaverianne, Isabelle Karlssonia. Onko kukaan nähnyt Isabellea tai jutellut hänen kanssaan viime päivinä?»

Kukaan ei vastannut, mutta useampi opiskelija pudisti päätään.

»Eikö kukaan ole kuullut hänestä viikonlopun aikana?» Henry kokeili vuorostaan.

Heille vastattiin jälleen kerran hiljaisuudella, kunnes nuori nainen, jolla oli poninhäntä ja siisti neuletakki, viittasi.

»Minä näin Isabellen tentissä.»

»Skybäckin päähenkilöt tempaavat lukijan mukaansa.»

BTJ

Nuori naisopiskelija katoaa hiostavana kesäiltana trendikkään teknologiayrityksen juhlista. Firman toimitusjohtaja, miltei rocktähten asemaan kohonnut teknologiaguru, vakuuttaa kiven kovaan, ettei tunne naista. Todisteet kertovat kuitenkin toista, ja pian koko Lundin kaupunki jakautuu syyllisiä ja syyttömiä etsiviin leireihin.

Rikostutkija Fredrika Storm huomaa, että katoaminen muistuttaa hämmentävän paljon seitsemän vuotta sitten surmatun opiskelijanaisen tapausta. Murhasta tuomittu opiskelija on kuitenkin jo kuollut. Mysteerin jäljet johtavat Fredrikan ja hänen työparinsa Henry Calmentin Lundin yliopistoon, jonka koreiden käytävien ja suljettujen ovien takana käydään armotonta peliä vallasta ja vaikenemisesta.

www.wsoy.fi

84.2

ISBN 978-951-0-51991-2